

ODVAHA TICHÉ SLUŽBY

ROMAN SCHMITT

Varhaník Roman Schmitt byl velmi výraznou postavou všenorské farnosti, která mu vděčí za mnoho věcí, jež by se bez něj neuskutečnily.

Rodina Schmittova se z pražských Dejvic v roce 1937 přestěhovala do Dolních Mokropes, dnes součásti Černošic. Už předtím jezdili o víkendu na chatu do osady Montana a chodili se syny, starším Františkem a mladším Romanem, na bohoslužby do kostela svatého Václava v Horních Mokropsech.

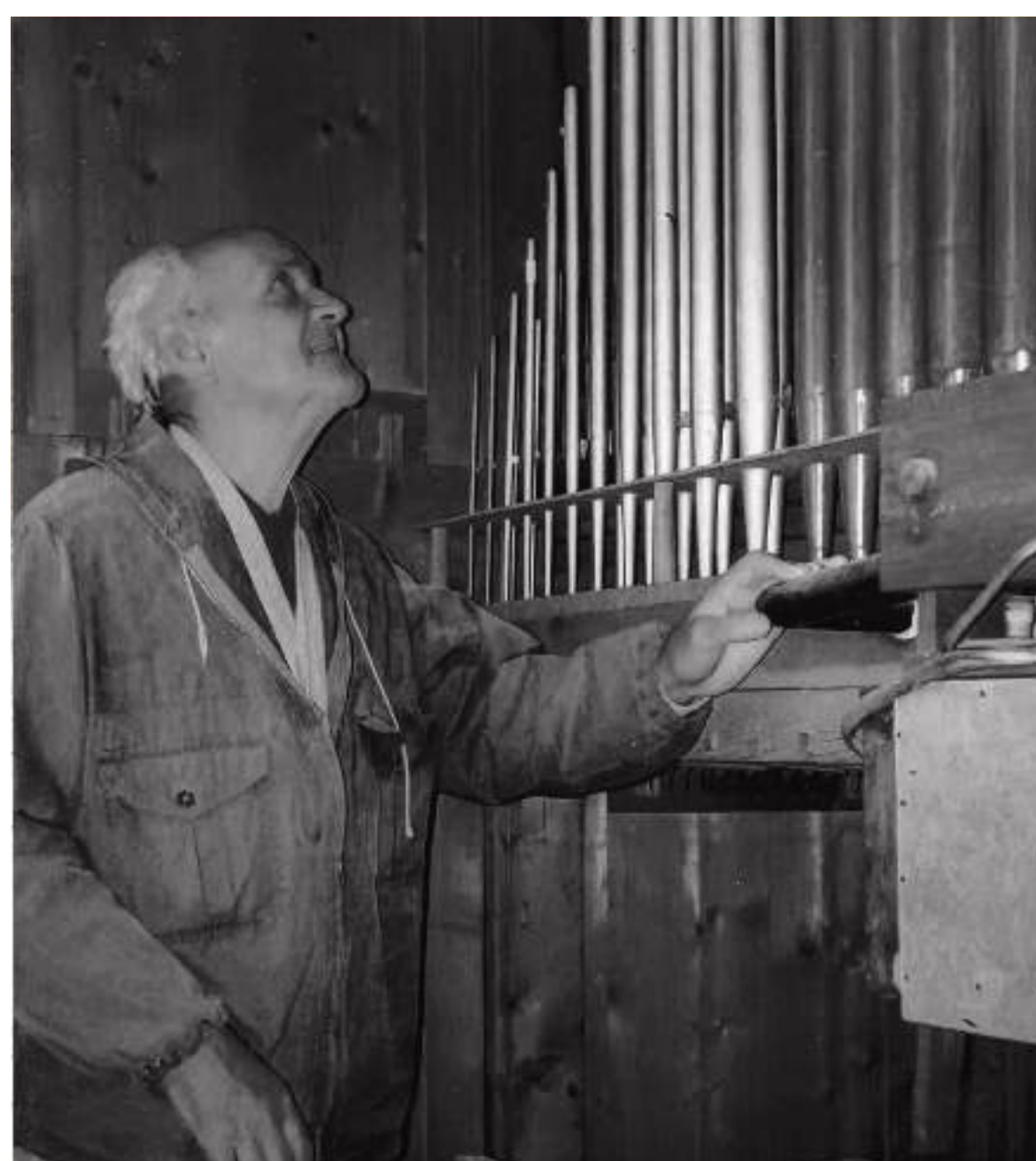
Matka ráda a dobře zpívala, zapojila se do kostelního sboru a na kůr brala i oba syny. Významným okamžikem v duchovním vedení farnosti byl příchod nového faráře Františka Buriana v září 1938. Od počátku kolem sebe soustřeďoval především mladé lidi, mezi něž patřil i Roman Schmitt (1923–2010). Kněz se pro ně stal i díky svému skromnému jednání a vystupování skutečným vzorem, a to až do roku 1953, kdy byl přeložen.

Během války se v Horních Mokropsech slibně rozvíjelo i ochotnické divadlo, do jehož činnosti se hojně zapojovali stejní mladí lidé jako do zpěvu v kostele. Právě při jednom divadelním představení si vedoucí kostelního chóru Václav Houdek všiml skvělého zpěváka Romana Schmitta, který se tak stal nedílnou součástí sboru. Když dosavadní varhaník po roce 1949 začal často chybět, Roman ho postupně nahradil.

Velkou zásluhu na tom, že se chrámový sbor v bouřlivé době padesátých let nerozpadl, měl Romanův kamarád Josef Mixa, který se později stal knězem. Sbor nepůsobil jen ve Všenorech a v okolí, vystupoval i na mnoha vzdálených místech. Roky 1956 a 1957 patřily v celé historii

působení pěveckého chrámového sboru mezi nejúspěšnější.

Roman Schmitt se stal jediným a trvalým všenorským varhaníkem v roce 1963 a byl jím až do konce svého života v roce 2010. Stal se vůdčí osobností sboru a jeho zarputilost a nesmírná obětavost postupně rozhýbaly mnoho událostí ve zdejší farnosti. První velkou akcí byla oprava celé fasády kostela a věže v roce 1969. Roman, který jako inženýr pracoval ve stavebnictví, měl potřebné zkušenosti i známosti. Valná většina věřících se obětavě zapojila do pomocných prací, přispívali i finančně. V sedmdesátých letech následovalo vymalování vnitřku kostela, nová elektroinstalace, odstranění červotočem prolezlé kazatelny, výměna starých oken a kostelních lavic. Břidlicovou krytinu na střeše nahradil měděný plech. V roce 1971 pater Josef Mixa daroval kostelu naftové topení, což byl pro studený kostel velký přínos.

U všech těchto akcí hrál Roman Schmitt hlavní roli, často byl jejich iniciátorem. V montérkách stál každou volnou chvíli na place, připraven pomoci nejen odbornou radou, ale též ochotně přiložit ruku k dílu. Mnohdy to bylo na úkor rodinného života.

Dvousté padesáté výročí kostela v současné podobě připadlo na rok 1982. Tehdy Roman přesvědčil ostatní věřící, aby se jubileum oslavilo dvěma novými kostelními zvony, které v září tohoto roku při slavnostní mši posvětil kardinál František Tomášek.

Téhož roku proběhla ještě jedna zásadní akce, kterou rovněž inicioval Roman Schmitt. Díky jeho úsilí vznikla na straně železničního mostu nová ocelová lávka, takže se věřící z Dolních Mokropes mohli bez potíží dostat do všenorského kostela. Dříve museli jezdit vlakem, přívozem, nebo chodili po dřevěné lávce, kterou často vzala voda. Dnes už si most bez této lávky neumíme představit. Málokdo ví, že lávka vznikla jenom díky velkému a nezlomnému úsilí Romana Schmitta.

Radovan Schmitt, syn

